

spravi z največjo malomarnostjo, ne pri-
tožujejo se tako, kakor pred kratkim
neki naročnik, ki je bukvozeza zaradi
pograbljenih platnic pošteno oštel in
obdelal. Stvar je pa ta, da so platnice
jezikoslovju namenjene, prava vsebina
pa pobožnosti. In tako nam ne ponuja
ta list samo dragocenega jedra, ampak
tudi kaj dobro in koristno lupino. Torej:
omne tulit punctum.

Ker ni namen tega lista, da bi se
naravnost bavil s pobožnimi vajami, dasi
ima »Cvetje« tudi druge zanimive snovi
veliko: poročila o misijonih, prilike, do-
godbe itd., ozrmo se raje na platnice,
o katerih moramo reči, da so privedle
nekako novo dōbo v slovensko jeziko-
slovje. Urednikov vpliv se pozna že

dokaj v naši pisavi. Obširneje ne mo-
remo tu razkladati njegovih jezikoslov-
nih preiskav, svetov, dokazov: mimo-
gredé omenjamo, da govori v zadnjem
(6 zv.) t. l. o besedi »prijatelj«, o kateri
pravi: »V naši slovenščini ne gre pisati:
prijatelj, pisatelj, učitelj itd., temuč:
prijatel, prijatela . . . in izgovarjati:
prijatel = prijatêw . . .« Vprašal bi
morebiti kdo: Zakaj se ne ravnamo
vseskozi po pravilih gosp. P. Škrabca?
Morebiti odgovorimo na to vprašanje
pozneje; namestu odgovora naj nave-
demo tu, da čitamo v tem letn. 1. zv. na
str. 17, v. 18: »prijatelj«, in v 5. zv.,
str. 159, v. 10: »prijatelj« — kakor
smo nagloma našli. — Naznanjamo, da
se dobé še vsi letošnji zvezki »Cvetja«.

ZANIMIVOSTI.

Kako je umrl Luter? To vpra-
šanje zanima zgodovinarja in dušeslovca.
Navadno pišejo po knjigah, da je Luter
umrl mirno, »da je sladko v Gospodu za-
spal«. Dušeslovec si pa utegne misliti:
Mož, ki je živel tako nemirno, mož, ki je
gojil do nekaterih ljudij toliko sovra-
štvo, mož, ki je večkrat »videl hudob-
nega duha«, tak mož je pač težko tako
umrl, kakor protestantje navadno pišejo.
V najnovejšem času se je s tem vpra-
šanjem bavil Pavel Majunke v svoji
knjigi: »Luthers Lebensende«. Pisatelj
razkazuje, da sta o smrti Lutrovi dva
zgodovinska vira: prvi se glasi »Hi-
storia vom christlichen Abschied des
ehrwürdigen Herrn dr. Martini Lu-
theri«, in ta vir izhaja od treh pridig-
arjev, ki so bili blizu njega ob smrti:
Aurifaber, Justus Jonas in Mihael Coe-
lius, ki so sestavili skupno poročilo o
Lutrovi smrti. — A takoj takrat je bila
v Eislebnu, kjer je umrl dné 18. febru-
varja 1546, vse drugačna govorica in
sicer ta, da je umrl silovite smrti, ker
se je usmrtil samega sebe. Luteranski
pridigarji in pisatelji so temu oporekali.
Trdnega ni bilo moči ničesar zvedeti.

Kar se zgodi kakih 40 let pozneje, da
se povrne njegov služabnik, ki mu je
takrat služil, v katoliško cerkev in iz-
pové, da je »Luter, ko je zvečer dobro
večerjal in legel dobre volje spat, končal
življenje (interit = poginil) v oni noči
zadušen.« In poročevalec te izpovedbe,
ki jo je sam slišal, Bozius, piše l. 1592
dalje: »Slišal sem malo poprej ter zvedel
po pričevanju njegovega služabnika, ki
mu je služil takrat kot mladenič in se
v poznejših letih povrnil k našim, da
se je Luter žalostno končal z vrvjo, a
da so takoj vse domače, ki so o tej reči
vedeli, zaprisegli, da ne bodo tega raz-
glasili, zaradi časti — so rekli — evan-
gelija.« A temu služabniku pozneje ni
dopuščala vest, da bi laž še dalje trdil.
Kaj je resnično? Tega preiskovati ne
moremo tukaj: za to ni prostora. A le
to naj rečemo: kdor čita pazljivo ono
popolnoma znanstveno pisano knjižico,
ki niti poročil ne prevaja iz latinščine
v nemščino, reči mora: srečna smrt ni-
kakor ni bilo ta smrt, naj so podrobne
okoliščine bile katere koli. Pač res, da v
verskih zadevah se zmota, zapeljevanje
in lahkomišljenost kazni preje ali sleje.